

Ocak Notları

Yeni yılın ilk sayısıyla karşınızdayız.

Türk Dili, yazı kuruluyla, çalışanlarıyla, her sayıda güçlenen yazar kadrosu ve okuyucularından aldığı hız ve heyecanla geçtiğimiz yıl da ilkeli çıkışını sürdürdü.

Dergide yıl boyunca nitelikli öyküler, şiirler, denemeler, günlükler, inceleme ve değerlendirme yazıları yayımlandı. Özgün, kapsamlı özel bölümler hazırlandı. Her sayısında oylumlu ve kuşatıcı edebiyat söyleşileri gerçekleştirildi.

Yıl içinde kendileriyle eserleri bağlamında söyleşi yapılan yazarlarımız; Necati Mert, Sevinç Çokum, İbrahim Yıldırım, Murat Gülsoy, Mustafa Aydoğan, Handan İnci, Hayriye Ünal, Murat Yalçın, Hicabi Kırlangıç, Orhan Okay ve Cevdet Karal oldular.

Mart'ta *Doğumunun 100. Yılında Haldun Taner*, Mayıs'ta *Edebiyat ve Rüya*, Temmuz'da *Ölümünün 50. Yılında Refik Halid Karay* özel bölümleri, Aralık'ta ise *Dilin Perdeleri Özel Sayısı* yayımlandı. Yoğun bir emekle hazırladığımız özel sayımız, alanında bir ilk olması, konuyu bütüncül bir yaklaşımla irdelemeye çalışması dolayısıyla akademi çevresi ve okuyucuları tarafından haklı bir ilgiyle karşılandı.

Yazarlarımızdan Rasim Özdenören, Cevdet Karal, İrfan Çevik ve Handan Acar Yıldız 2015 yılında çeşitli kurum ve kuruluşlarca ödüllendirildiler. Kendilerini içtenlikle kutluyoruz.

Dergimiz yeni yılın bu ilk sayısında okuyucusunu İhsan Deniz'in *Çok Şey Olmuş Bana* başlıklı şiiriyle selamlıyor.

Cevdet Karal, Veysel Çolak, İrfan Çevik, Mehmet Aycı, Selim Erdoğan, Ali Sali, Mahmut Derviş, Zekî Yıldırım, Şevket Önder, Orhan Tepebaş bu sayımıza birbirinden güzel şiirleriyle güç veren diğer şairler.

Mevlâna İdris'in *Sessizlik Torbası* adlı masalını okurken Türkçenin rengini, kokusunu ve tadını duydum. Handan Acar Yıldız'ın *Perde*, Merve Koçak Kurt'un *Bu Bizdeki Derinlik Sarhoşluğu*, Ercan Köksal'ın *Şevket'in Anası*, Müzeyyen Çelik'in *Kapının Adamları* öyküsünde de duyduğum gibi.

Mehmet Narlı'nın şiirin çağrısıyla çıktığı düşsel Balkan yolculuğu, Ömer Aksay'ın şiir üzerine dikkatlerini içeren notları, Hamza Zülfikar'ın ısrarla dikkatimize sunduğu dil yazıları, Dursun Ali Tökel'in her sayıda bir başka açısını gösterdiği divan edebiyatı özelindeki özgün tespitleri, Mehmet Öztunç'un yakında kaybettığımız Türk şiirinin usta ismi Gülten Akın ve şiiri üzerine yaptığı değerlendirme ve Nevzat Gözaydın'ın bir süredir titizlikle sürdürdüğü söz varlığına katkı bağlamındaki yazısı dikkatle okunmayı bekliyor.

Yayın dünyasındaki hareketlilik dergimizin *Kitaplık* bölümünün hacmini de zorladı. Birçok yazarımızın yeni çıkan kitaplarla ilgili değerlendirme ve tanıtma yazılarını sonraki sayılara ertelemek zorunda kaldık. Bu sayımızın *Kitaplık* bölümü yazarları: Handan Acar Yıldız, Sevde Gürel, Hatice Ebrar Akbulut, Ali Sali, Selçuk Karakılıç ve Uğur Mantu.

Gündem'de ise Semih Topsakal'ın dil ve edebiyata, Nail Tan'ın yitirdiklerimize dair yazıları var.

Dergimizde yılın ilk edebiyat söyleşisini Aslıhan Tüylüoğlu şair Veysel Çolak'la gerçekleştirdi. Veysel Çolak'ın son yayımlanan *İki Karanlık Arasında* adlı şiir kitabından yola çıkılarak 45 yıllık şiir yolculuğunun konuşulduğu bu söyleşi onun şiir ve imge dünyasına girmede okuyucusuna yeni ufuklar açıyor, yeni kavrayış imkânları sunuyor. Çağına ve çağının sorunlarına duyarlı lirik bir şairle yapılan bu söyleşiyi ben ilgiyle ve seyerek okudum. Sizlerin de aynı duygularla okuyacağınızı umuyorum.

Bir Soru

Bazen böyle oluyor: Ekranı kapatsan da boş. Tablo gerçekten ağır ve koyu. Gece uzun, sisli, soğuk, simsiyah. Ekranlardan yüzümüze sıçrayan bu ürpertinin sözlüklerde karşılığı yok. Bunca acıyı, kahrı, öfkeyi üreten de biziz, taşımaya mahkûm olan da. Kaçışı yok.

Durmayı, yavaşlamayı, içine dönmeyi, dingin bir zihinle varlığı, olguyu, dünyayı algılamayı gerekli kılan edebiyat, sanat ve düşünce eylemi, ağırlaşan bu tablo karşısında nerde duruyor sorusu da ortadadır.

Kanıksanmış acılarımızla duvarda asılı *Guernika* tablosuna bakıp duruyoruz. Bu tabloda ışık hem var hem yok. Biliyoruz ki karanlığın en koyulaştığı yerin ucundadır ışık.

Yukarıdaki cümleleri yazdıktan sonra durdum. Her ne kadar yaşadığımız zamanın gerçekliğine tekabül etmiş olsa da böyle bir tabloya vurgu yaparak söz almanın uygun olup olmadığını düşündüm.

İçinden geçtiğimiz, yaşadığımız günlerin ağır, ufunetli havasından etkilenmek elbette mümkün değil. Bunun için şair Veysel Çolak: “*Artık biliyorum bütün denizlerin gözyaşı olduğunu*” diye başlıyor şiirine. Bunun için Ömer Aksay: “*Şimdilik ilan-ı aşk için uygun zaman değil*” diye bitiriyor.

Edebiyatın ve sanatın öncelikli işlevi şüphesiz yaşadığı zamana, çağına tanıklık etmektir; bununla birlikte, her şeye rağmen insana olan inancı, güveni ve umudu diri tutmaktır.

Öyle değil midir?

Ali KARAÇALI